

КО ЈЕ КО

Мамун Алзаиди (Триполи, Либија), либијски писац, песник, ветеринар и књижевни преводилац. Прву причу објавио је у часопису Савеза либијских писаца *Чешири Јогишња доба* пре више од тридесет пет година. У годинама које су уследиле, радио је као ветеринар, али је првенствено стекао име поставши један од најплоднијих преводилаца у Либији. У свом раду као преводилац и као писац, фокусира се на теме везане за људска права, слободу, правду и истину, те је допринео текстовима у неколико либијских књижевних публикација. Написао је две књиге прича и роман под називом *Плави ђесак*. Због разноврсности и природе књижевних дела која је превео и представио арапској читалачкој публици био је критикован и суочаван с прогонима и претњама насиљем од стране свих страна у текућем сукобу у Либији. Оптужен је, између осталог, за blasfemiју и нападале су га исламистичке групе, због чега је избегао у Шведску и тренутно живи у Упсали.

Маргарет Атвуд (*Margaret Atwood*; 1939, Отава, Канада), канадска списатељица. Захваљујући образованим родитељима, научила је да чита и пише са четири године. Већ је у средњој школи објављивала је песме, међутим пресудну улогу у њеном литерарном развоју одиграо је Нортроп Фрај, професор енглеског језика на колеџу који је похађала. Тада истакнути књижевни критичар, Фрај је истицао вредности занемарене канадске књижевности, а у њој је препознао списатељицу која ту књижевност може подићи на још виши ниво. Подршка коју је имала у професору, убрзо је резултирала збирком песама *Double Persephone*, да би по дипломирању објавила још једну, *The Circle Game*, добивши овај пут за збирку нај-

значајније канадско књижевно признање, Governor's General Award. Тиме је отпочела серија награда које ће ова књижевница добијати током наредних тридесет и више година, потврђујући да је један од највећих аутора свог времена. Међу наградама су и неке од најпрестижнијих које се додељују у књижевном свету попут Букерове, Welsh Arts International и других, за романе *Слушкињина прича*, *Мачје око* и *Слепи убица*. Теме о којима пише веома су разноврсне: природа, мушко-женски односи, политичка питања, национални идентитет, историја. Радећи као уредница у једној издавачкој кући, бавила се и књижевном критиком. Иза овог ангажовања остало је врхунско дело из области есејистике названо *Ојсџанак*, својеврстан поглед на рад књижевног уредника. Тренутно живи у Торонту.

Бојана Аћамовић (1985, Сарајево), научна сарадница Института за књижевност и уметност у Београду. Дипломирала на катедри за енглески језик и књижевност у Београду (2007), мастер-студије из енглеске књижевности завршила у Новом Саду (2010), а докторат „Поезија Волта Витмана у контексту књижевне авангарде у Србији” одбранила на Филолошком факултету у Београду (2018). Ауторка монографије *Преко кровова свећа: Волф Вишман и српска књижевност* (2023). Бави се проучавањем англоамеричке поезије и прозе, англо-српским књижевним и културним везама, студијама рецепције, екокритиком и превођењем.

Драган Бабић (1987, Карловац), основне, мастер и докторске студије завршио на Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се

есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Дометии* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имјераиив новума: Први свейски раш у срјској и анілоамеричкој међурајиној ѓрози* (2021), приредио књигу *Про-за о ѓрози: ффраіменши о крајшкој ѓричи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сиђушне ѓриче: срјска микро-ђрича* (2021) и панораму *Последња Ађари генерација: ѓанорама новосадских ѓрозаисша генерације осамде-сеших* (2021). Живи у Новом Саду.

Владан Бајчета (1985, Босанска Крупа), дипломирао на групи за српску и светску књижевност Филолошког факултета Универзитета у Београду, где је завршио мастер и докторске академске студије. Виши је научни сарадник Института за књижевност и уметност у Београду на Одељењу за историју српске књижевне критике и метакритике. Објављене књиге: *Борислав Михајловић Михиз: криђиичар и ѓисац* (2021); *Non omnis moriar: о ѓоезији и смрђи у ойусу Владана Деснице* (2022); *Књижевност с ѓредумишљајем: сђваралачка биођрађија Слободана Селенића* (2023). Живи у Београду.

Татјана Ботић (1977, Нови Сад), дипломирала је арапски језик на Филолошком факултету у Београду. Превела је књигу изабраних песама Махмуда Дервиша *Осђађах живођа* (2015). Ради као самостални преводилац и судски тимач за арапски језик. Живи у Новом Саду.

Владимир Гвозден (1972, Нови Сад) ради као редовни професор на Одсеку за компаративну књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду. Објавио је следеће књиге: *Јован Дучић ѓуђојисац: оілед из имаолођије* (2003), *Чинови ѓрисвајања: од ѓеорије ка ѓраімаишици ѓексђа* (2005), *Књижевност, кулђура, уђојија: оілеђи* (2011), *Срјска ѓуђојисна кулђура 1914–1940.* (2011), *Nine Serbian Poets/Девеђ срјских ѓесника* (антологија, 2012), *Књи-*

јевност и оіђор (2015), *Анађомија робе: оілеђи из криђиике ѓолиђиичке економије* (са Алпаром Лошонцем, 2016), *Комђарађивна књижевност и кулђура – криђиички увод* (2019) и *Капитализам и књижевност : ффрагменти једне (не)обичне повести* (са Алпаром Лошонцем, 2020); уредио је *Преіледни речник комђарађивне књижевности и кулђуре* (2011, заједно са Бојаном Стојановић Пантовић и Миодрагом Радовићем) и приредио темат *Поља посвећен В. Г. Зебалду* (2011). Преводи са енглеског језика. Живи у Новом Саду.

Радмила Гикић Петровић (1951, Врбас), пише прозу. Објављене књиге: *Оіворише Јеленине ѓрозоре* (1978), *Намасђе, Инђиђо* (1984; путописна проза, преведена на русински 1986), *У Фрушкојђори 1854* (1985; дневник Милице Стојадиновић Српкиње), *Милица–Вук–Мина* (1987), *Разіовори о Инђиђи* (1989), *Преіиска Милице Сђојадиновић Српкиње са савременицима* (1991), *Искусђва ѓрозе* (1993; разговори са прозним писцима), *Токови савремене ѓрозе* (2002; разговори са прозним писцима), *У ѓоіђрази за ілавним јунаком* (2003; приче), *Срјкињин круі кредом*, (2006; песме и проза посвећени Милици Стојадиновић Српкињи), *Библиођрађија рађова о Милици Сђојадиновић Српкињи* (2007), *Дневник Анке Обреновић* (2007), *Ликови у Дневнику Анке Обреновић* (2007), *Здраво, Инђиђо* (2008), *Живоі и књижевно дело Милице Сђојадиновић Српкиње* (2010), *Сђара ѓрича* (2013, приче), *Кореја post scriptum* (2014), *А іге је Чехов? – разіовори о ѓрози* (2015), *Вијеђшнам и девеі змајева* (2016), *Криђиика ѓамђења* (2017), *Кубанске ѓријађељице* (2020), *Дневник Анке Обреновић (1836–1838)* (2021) и *Песнички іласови: инђервјуи* (2024). Добитница је награда: „Слободна Војводина“, „Искра културе“, „Повеља за вишегодишњи стваралачки и научни допринос“, „Медаља културе за очување културног наслеђа“, „Љуба Ненадовић“. Живи у Новом Саду.

Владислава Гордић Петковић (1967, Сремска Митровица), редовна професорка енглеске

и америчке књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду, где држи курсеве из области шекспирологије и савременог англоамеричког прозног стваралаштва. Бави се књижевном теоријом и историјом, књижевном критиком, публицистиком и преводњем са енглеског. Магистрирала је на прози Рејмонда Карвера на Филолошком факултету у Београду године 1994, а докторирала на Филозофском факултету у Новом Саду 1998. на теми „Прича и приповедање у краткој прози Ернеста Хемингвеја”. У највише академско звање, звање редовног професора, изабрана је у октобру 2008. године. Пише студије, есеје, књижевну критику и преводи с енглеског (С. Џоунс, Е. Бити, Е. Барцис, Е. Хемингвеј, В. Шекспир, В. Аллен и др.). Објављене књиге: *Синџакса џишине: џоеџика Рејмонда Карвера* (1995), *Хеминџеј – џоеџика крајџке џриче* (2000) *Коресџонденџиџа – џокови и ликови џосџмодерне џрозе* (2000), *Вирџуелна књижевностџ* (2004), *Књижевностџ и свакодневиџа* (2007), *Вирџуелна књижевностџ II* (2007), *На женском конџиненџџу* (2007) *Формаџирање* (2009), *Мисџика и механика* (2010) *Увод у родне џеорије (уџбенџик, џруџа ауџора)* (2011). Живи у Новом Саду. Славко Горџић (1941, Дабриџа, Херџеговина), пише прозу, књижевну критику и есеџистику. Књиге прозе: *Врховни силџник* (1975), *Друџо лице* (1998), *Оџиџџ* (2004), *Руб* (2010) и *После руба* (2020). Књиге есеџа, критика и студиџа: *Увидику сџиџа* (1978), *Слаџање времена* (1983), *Примарно и ниџанса* (1985), *Поеџиџа и окруџје* (1988), *Обраџаџ и чин – оџлеџи о роману* (1995), *Певаџ Боџшка Пеџџровиџа* (1998), *Оџлеџи о Веџку Пеџџровиџу* (2000), *Главни џосао* (2002), *Профили и сиџуаџије* (2004), *Савременостџ и наслеџе* (2006), *Размена дарова* (2006), *Криџиџичке разџедниџе* (2008), *Траџања и сведоџчења* (2011), *Олеџи о Иви Анџриџу* (2013) *Сродџства и разџаџине* (2014), *Осмаџрачџница – књижевне и оџиџџе џеме* (2016), *Меџу своџима* (2020) и *Посеџања и наџовори* (2022). Приредџо је изабране песме Миодраџа Павловиџа (1978), Стевана Тонџиџа (1995), Јована Јовановиџа Змаџа (2003), изабране приповетке Веџка Петровиџа (2000), изабрана дела Веџка

Петровиџа (2003), приповедаџко-романсиџерски сегмент изабраних дела Милана Каџшанина (2003) и четири књиге изабраних дела Иве Анџриџа (2010–2019). Поџедини есеџистичко-критички текстови су му преводњени на немачки, пољски, маџарски, словачки, словеначки, франџуски и енглески. Добио је Наџграду Друштва књижевџника Воџводине за најбоџљу књигу године, као и наџграда „Лаза Костић”, „Ђорџе Јовановић” и „Сретен Марић”. Добитџник је Новембарске повеџе Новог Сада, Наџграде за животно дело Друштва књижевџника Воџводине и Повеџе за животно дело Удруџења књижевџника Србије. Био је дугогодишњи професор Филозофског факултета у Новом Саду, до 2009. године, и главни и одговорни уредџник *Леџџоџиса Маџиџице срџске* (1992–2004). Сада је професор емеритус Универзитета у Новом Саду.

Милена Илић (1978, Београд), дипломирала је књижевност на Филолошком факултету у Београду. Пише песме и кратке приче: збирка песама *Хеџи микро вумн блуз* (2009), једна је од ауторки у збирци за младе *Просџџор за мокроџ џса* (2014), песме џој се налазе и у збирци неколико аутора *Ауџџоџорџреџиџи*. Од 2016. године активно преводи поезиџу и прозу са македонског на српски језик. Живи у Београду.

Денис Кули (Dennis Cooley; 1944, Естеван, Канада), канадски песџник, књижевни критичар и професор књижевности и креативног писања. Обџавио је преко двадесет наслова поезије и есеџистике и дао посебан допринос развоју жанра поеме прерије.

Мирџана Ђурџевић (1956), ауторка је петнаест романа и коауторка још два, обџављених у више издања. Пише и приче, есеје, колумне... Преводњена на енглески, руски и словеначки језик. Добитџница је више књижевних наџграда, измеџу осталих, и регионалне Наџграде „Меша Селимовић” за најбоџљи роман обџављен на простору Србије, Хрватске, Босне и Херџеговине и Црне Горе у 2009. години, џоју је освоџила за роман *Каџа*,

Београд и добри Американац. Живи и пише у Београду.

Александра Жежељ Коцић (1977, Београд), завршила основне, мастер и докторске студије на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Члан је Хемингвејевог друштва (САД), Фиццералдовог друштва (САД) и Удружења за англоамеричке студије Србије. Научни сарадник у области језик и књижевност – Институт за књижевност и уметност у Београду. Запослена као професор енглеског језика и књижевности у Филолошкој гимназији у Београду. Књиге: *Normative Masculinity and Its Subversion in Tennessee Williams' World and Style* (2016), *Хемингвеј и прог: њисац у мрежи теорије* (2018), *Песник и један чиншалац: ојледи о њоезији и ѡрози Драгана Лакићевића* (2020), *Збирка лејшчирова: ојледи о ањлоамеричкој књижевности* (2021), *Ваљаревић у дијалогу* (2022). Живи у Београду.

Дарија Жилић (1972, Загреб), дипломирала је на Филозофском факултету у Загребу (историја и компаративна књижевност). Завршила је програм Центра за женске студије у Загребу. Пише поезију, критику и есејистику. Дугогодишња водитељица програма „Мама чита” у Мултимедијалном институту у Загребу. Била је једна од уредница у часопису *Тема*, тренутно је уредница књижевности у часопису *Ријечи* и сарадница *Вијенца* за поезију. Чланица је Хрватског друштва писаца и Хрватске заједнице самосталних умјетника. Песме су јој превођене на италијански, турски, шведски, њемачку, француски, словеначки, македонски, словачки и енглески језик. Збирке песама *Прсти и ѡрерије* и *Плеши, Могесћи, Плеши* преведене су на македонски језик. Објавила је следеће књиге: *Груди и јајоде* (поезија, 2005), *Писаћи млјеком: ојледи о њоезији сувремених аушорица* (2008), *Плеши, Могесћи, ѡлеши* (поезија, 2010), *Муза изван ѡеша: ојледи о суременој књижевности* (2010), *Паралелни вршкови* (интервјуи с писцима, научницима и активистима из Хрватске и регије, 2011), *Номади и хибриди: ојледи о књижевности* и

филму (2011), *Тројизми: ѡексѡвови о књијама ѡоезије* (2011); *Омара* (приче, 2012); *Тројизми 2: кришике и есеји* (2013); *Клавжар: зајис о несѡјању и обнављању* (приче, 2013), *Тројизми 3: кришике и есеји* (2017), *Свануће* (поезија, 2018), *Сарајевски фрајменш* (прозни записи, 2020), *Прсти и ѡрерије* (поезија, 2021), *Срубова екрана* (поезија, 2021), *Тројизми 4* (критике и есеји, 2021), *Солзаборава* (поезија, 2023). Награде: Награда „Јулије Бенешић” за књижевну критику (за књигу *Муза изван ѡеша*, 2010); Награда Киклоп за песничку збирку године (за збирку *Плеши, Могесћи ѡлеши*, 2011), Награда Орфеј за поезију (Пловдив, Бугарска, 2020). Живи у Загребу.

Павле Зељић (2000), студент мастер студија на Одсеку за српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. Аутор је збирке песама *Икар и Месија* (2019, Награда Лимских вечери поезије). Пише поезију и прозу на српском и на енглеском језику. На конкурс „Спасоје Пајо Благојевић” у Плужинама, као првонаграђеном, биће му објављена збирка под насловом *Spina Mundi*. Бави се и књижевном критиком, као и превођењем с енглеског и на енглески језик.

Јелица Кисо (1979, Београд), пише поезију, прозу и критику. Завршила је Филолошки факултет у Београду. Добитница је књижевне награде *Улазница 2009* (прва награда за поезију). Објавила је збирке поезије *Црна срећа* (2010), *Гвоздени шањир* (2015) и *Гледај, враћају се* (2021). Бави се визуелним радовима, аудио-записима и (текстуалним) инсталацијама. Објављује у књижевним часописима. Члан је Српског књижевног друштва. Живи у Београду.

Јијун Ли (Yiyun Li; 1972, Пекинг, Кина), списатељица, професорка, добитница бројних књижевних признања. Објавила је неколико романа, међу којима су: *The Vagrants* (2009), *Kinder Than Solitude* (2014), *Where Reasons End* (2019), *Must I Go* (2019), *The Book of Goose* (2022). Кратке приче објављене су у збирка-

ма: *A Thousand Years of Good Prayers* (2005), за коју је добила ПЕН/Хемингвеј награду, *Gold Boy Emerald Girl* (2010) и *Wednesday's Child* (2023). Живи и ради у САД.

Ивана Максић (1984, Крагујевац), пише поезију, цртице, есеје и преводи с енглеског језика. Објавила књиге поезије *О шело швору ме* (2011), *Изван комуникације* (2013), *La mia paura di essere schiava* (на италијанском, 2014) и књижицу *Јаз сем швој љројаћандни филм* (2018). Поезија јој је заступљена у више антологија и зборника. Уредница је зборника поезије социјалне тематике *До зуба у времену* (2014) и регионалног зборника социјалне и ангажоване поезије *РЕЗ* (2016), те новина *МАМАЦ* (од 2015). *Кћери, зар не видиш да љорим* је ауторкина четврта књига поезије (Награда Београдског фестивала поезије и књиге *Трџи се! Поезија!* 2020).

Љиљана Малетин Војводић (Нови Сад), завршила студије књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Чланица је Српског књижевног друштва и Друштва књижевника Војводине. Пише романе, приповетке, путописе, есеје и тзв. уметничке књиге/ књиге уметника. Учесница је интернационалних резиденцијалних и истраживачких пројеката у Јапану, Русији, Аустрији, Шпанији, Португалији, Француској, Латвији, Финској, Шведској, Норвешкој, на Исланду и Гренланду. Награђивана је за свој књижевни рад: Награде „Андра Гавриловић” и „Милутин Ускоковић”, стипендије Министарства иностраних послова Аустрије и Финске, Амбасаде Норвешке и Финске, норвешке литерарне агенције НОРЛА, ЕУ Јапан Феста из Токија, Музеја Упернавик на Гренланду и др.

Божидар Мандић (1952, Нови Сад), књижевник, оснивач Породице бистрих потока. Своје уметничко деловање је започео као један од протагониста новосадске концептуалне сцене. Средином седамдесетих година 20. века, почео је да се занима за другачији облик стварања. Дотадашње спровођење све

интимнијих акција и неизлагачких концепата унутар групе КОД (Мирослав Мандић, Слободан Тишма, Марко Радојичић и Славко Богдановић) и групе „Јануар–Фебруар–Март”, допринели су жељи за свакодневним остваривањем сличних искустава, чија је реализација једино била могућа у природи. Године 1977. из Новог Сада се сели и настањује у селу Брезовица, подно Рудника где је утемељио прву српску еколошко-уметничку комуно Породица бистрих потока. Објавио је двадесетак књига, реализовао више самосталних изложби и театарских представа. Сарадник је Дечје редакције Радио Београда и Радио Телевизије Србије и колумниста дневног листа *Данас*.

Славољуб Марковић (1952, Јаковље), објавио је следеће књиге: историјски циклус – *Пловно сћање историје* (1982, 2012), *Киша из језика* (1994), *Паралелна Библиотека* (2000), *Дрво у дворишту* (1997), *Пробуди ме да се ијрам* (2009), *Побунио сам се живошом* (2015); језички циклус – *Значења и љрошезе* (1998), *Градиво* (1993), *Досада усвојених речника* (1995); надауторски циклус – *Славољуб и Руљанац* (1994), *Зигине Рајијане* (2009), *Пројекаш* (са Радомиром Рупљанцем и Драганом Милојковићем, 2018), *Пригодатиш историји* (2024); циклус прича – *Истиснуто из живоша* (2012), *Ушиснуто* (2016), *Бизнис, раш, љорнојрафија* (2007), *Филм и остали римејкови* (2008), *Сшрашетије* (2019), *Пет бдујућих романа* (2018). Уредник је часописа *Прича*. Живи у Београду.

Милица Маркић (1966, Београд), дипломирала је на Катедри за полонистику Филолошког факултета у Београду 1991. године. Радилa је у издавачким кућама „Нолит” и „Клио”. Члан је Удружења књижевних преводилаца од 2004, а у статусу слободног уметника од 2009. године. Преводи пољску прозу, поезију и есејистику. Најзначајнији преводи: *Уљусињи и љрашуми* Хенрика Сјенкјевича, *Љубав и одговорност* Карола Војтиле, *Бејуни* Олге Токарчук, *Гулаш од шурол* и *ишице* Кшиштофа Варге, *На љушу за Бабагај*

Анђеја Стасјука, Трансајлантџик Витолда Гомбровича и др. Живи у Београду.

Џојс Керол Оутс (Joyce Carol Oates, 1938, Lokport, SAD), америчка књижевница. Предавала је књижевност на Универзитету у Детроиту. Необично плодна списатељица, опробала се у готово свим жанровима. Најчешћа је њена тема мрачна и насилна страна америчкога друштва, о којој пише реалистично, каткад натуралистички и уз примесе неоготског угођаја. Значајнија дела: романи *Језовиши њаг* (*With Shuddering Fall*, 1964), *они* (*them*, 1969), *Убице* (*The Assassins*, 1975), *Bellefleur* (1980), *За шта сам живео* (*What I Lived for*, 1994), *Вогоџагу* (*The Falls*, 2005), *Небеска њишичица* (*Little Bird of Heaven*, 2009) и друго, збирке приповедака *Точак љубави* (*The Wheel of Love*, 1970), *Богиња и осшале жене* (*The Goddess and Other Women*, 1974), приповетка у 32 фрагмента *Црна вода* (*Black Water*, 1992), *Кукурузна дева и грује ноћне море* (*The Corn Maiden and Other Nightmares*, 2011) и друго, есеји *Сујроџсшављања* (*Contraries*, 1981) и друго.

Милутин Ж. Павлов (1943, Кикинда), дипломирао је студије глуме у класи Љубице Раваси 1966. године у Новом Саду. Песник, приповедач, есејиста, романописац, књижевни критичар, драмски писац. Објавио је следећа дела: поезија – *Ваџра зрелој бајрема* (1973), *Жени сам рекао љубав* (1977), *Наг љином жишо* (1986), *Бела јесен у новембру* (1991), *Пас изјубљеној човека* (2014); есејистика – *Есеј о љумцу* (2000), *Мајсшори љлавих виолина* (2017) и *Писац у ојлегалу Марсела Прусша* (2021); романи – *Суви жиџ књије груџова* (1979), *Шармер мале вароши* (1990, 1995), *Расџуш* (1994), *Велизар и Бурђица* (2000), *Галой џосшогина Ареса* (2003), *Небо је велико гуџме* (2006), *Добошарски џонегељак* (2009), *Косшим на сцени дивљих ружа* (2011); публицистика – *Северни ревив белој рудара* (1975); књиге приповедака – *Разазнајем шорњеве* (1971, 1989), *Кловнови долазе у џодне* (1982), *Духови каршонској кофера* (2005), *Цијеле враној коња* (2007), *Жуши фијакер* (2008),

Добошарије (2008), *Терешни воз* (2017), *Слика Едварда Мунка у кући моја брашша* (2020) и *Дан фамилијарној сликања* (2022); децја поезија – *Све џишице из дегиној шешира* (1998) и *Мајсшори љлавих виолина* (2017). Добитник је бројних награда и признања за књижевни рад. Превођен је на македонски, руски, мађарски, јерменски, немачки, румунски и албански језик. Живи и ствара у Новом Саду.

Никола Поповић (Сарајево, 1979), италијаниста по струци, бави се истраживањем савремене италијанске прозе. Предаје италијански језик на Одсеку за музичку уметност Филолошко-уметничког факултета у Крагујевцу. Објавио је преводе књига Етореа Мазине, Симоне Винчи, Валерије Пареле и бројне преводе италијанских писаца у књижевним часописима. Аутор је критичких осврта из области филма, позоришта и књижевности, путописа и репортажа из Тогоа, Гане, ДР Конго и других земаља. Објавио је следеће књиге: *Приче из Либана* (2016), која је добила награду Академије „Иво Андрић“ за путописну књигу и повезивање култура, те *Скице за љловигбу* (2019), која је добила Награду „Љубомир П. Ненадовић“ за најбољи путопис на српском језику, *Сан Космоса Скаруха* (2022), захваљујући Награди Фондације за издаваштво Сарајево и *Вече уочи џрегшаве* (2024). Превођен је на енглески, мађарски, македонски и португалски језик. Био је главни и одговорни уредник часописа за књижевност, културу и друштвена питања *Босанска вила* у Сарајеву.

Бисерка Рајчић (1940, Јелашница код Ниша), завршила је студије славистике у Београду. Од 1962. бави се превођењем словенских књижевности, теорије књижевности, театрологије, филмологије, естетике, филозофије, историографије, историје уметности, политикологије, теологије и др. Објавила је око 70 књига превода (поезија, проза, драме, филозофија, есејистика, политикологија и сл.) и књиге: *Писма из Прага* (1999), *Пољска цивилизација* (2003), *Мој Краков – из културне археологије прага* (2006), *Imago Poloniae*

(2014), *Писма из Пољске* (2018), *Факшомоншаже* (2020) и *Шојен, Жорж Санд и њена деца* (радио-драма с CD-ом), као и низ текстова у часописима некадашње Југославије и Србије. Добитник је бројних домаћих и страних награда за преводилаштво, између осталих и најпрестижније пољске награде „Транс-атлантис” за 2009. годину. Живи у Београду.

Катарина Ристановић Ацовић (1976, Чачак), професорица енглеског језика и књижевности у Гимназији у Горњем Милановцу. Педагошким радом, одржавањем семинара за професоре енглеског језика и другим активностима на пољу наставе и методике бави се дуги низ година; објављивала је стручне прилоге у часописима. Преводи с енглеског језика. Живи у Горњем Милановцу.

Татјана Росић Илић (1962), докторила је, магистрала и дипломира на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Редовна је професорка на Факултету за медије и комуникације Универзитета Сингидунум у Београду, где предаје предмете из области студија културе, рода, књижевности и медија. Научна је сарадница на Институту за књижевност и уметност у Београду и гостујућа професорка на докторском програму Филолошко-уметничког факултета Универзитета у Крагујевцу. Током академске 2016–17. године била је гостујућа професорка на одсеку за славистику Универзитета Мичиген, САД. Књижевна је теоретичарка и критичарка, као и ауторка бројних националних, регионалних и међународних пројеката из области родне, културне и медијске политике. Била је уредница регионалног часописа за културу *Сарајевске свеске*, *Belgrade Journal of Media and Communications*, *ФМК* и часописа *Женске студије* Центра за женске студије у Београду. Тренутно се бави студијама културе отпора у свету глобалних медија као и критичким студијама рода, маскулинитета и женског ауторства у контексту транзиционе постјугословенске и балканске културе сећања. Ауторка је и уредница следећих књига: *Representation of Gender*

Minority Groups in Media: Serbia, Montenegro, Macedonia (ур., 2015) (Анџи)ушћојје шела: рејрезентација маскулинишћојје у савременој српској љрози (2014), Миш о савршеној биографији: Данило Киш и фиџура љисца у српској кулџури (2008), *Theory and Politics of Gender: the Representation of Gender Identities in Literatures and Cultures of Balkans and Southeastern Europe* (2008), *Произвољност дневника* (1994). Живи у Београду.

Зорана Симић (1992, Брус) докторанткиња је на Филолошком факултету Универзитета у Београду, истраживачица-сарадница у Институту за књижевност и уметност, као и кандидаткиња на мастер програму Политикологија – Студије рода, на Факултету политичких наука УБ (захваљујући стипендији „Жарана Папић” коју додељује РЖФ). Основне (2015) и мастер студије (2016) завршила је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета УБ. Пише докторску дисертацију радног наслова *Уреднице љериодике у Краљевини СХС / Јуџославији: биоџрафски, књижевноистџоријски и шџилошки асџектџ*. Бави се српском и југословенском књижевношћу, периодиком и културом 20. века, савременим (књижевним) теоријама и историјом феминизма. Објављује књижевнокритичке и есејистичке прилоге у штампи и на веб-порталима. Живи у Београду.

Ејми Тан (*Amy Ruth Tan*; 1952, Оукланд, САД), дипломира на енглески језик и лингвистику. У свет књижевности ушла је пишући приповетке. Њен књижевни првенац, роман *Клуб радосћи и среће* (*The Joy Luck Club*) објављен 1989. године, постигао је огроман успех – освојио је бројне награде и четрдесет недеља био на листи бестселера *The New York Times*-а. По њему је касније снимљен и истоимени филм. Објавила је шест романа, неколико књига за децу и есејистичких књига.

Мирољуб Тодоровић (1940, Скопље), оснивач је и теоретичар српског (југословенског)

неоавангардног стваралачког покрета сиг-нализам. Дипломирао је на Правном факултету у Београду. Радио је као новинар, професор у средњој школи, секретар редакције, уредник часописа и саветник за међуре-публичку и међународну културну сарадњу у Министарству културе Републике Србије. Године 1982. отишао је у пензију и у потпуности се посветио књижевном и уметничком раду. Поезија, есеји и интермедијални радови Миролуба Тодоровића објављивани су на више језика у антологијама, зборницима, каталозима, листовима, часописима и интернет порталима у Европи, Северној и Јужној Америци, Аустралији, Јужној Кореји и Јапану. Као уметник, имао је четрнаест самосталних изложби и излагао је на преко шест стотина колективних међународних изложби цртежа, колажа, визуелне поезије, мејл-арта и концептуалне уметности. Објавио је преко педесет књига поезије и још четрдесетак књига прозе, есеја, полемика и др. Добитник је више награда и признања за свој рад, између осталог „Павле Марковић Адамов“, „Оскар Давичо“, „Тодор Манојловић“, Вукове награде, Награде Вукове задужбине, Повеље за животно дело Удружења књижевника Србије и других.

Синиша Туцић (1978, Нови Сад), песник, есејиста, мултимедијални уметник. Објавио следеће збирке поезије: *Беџонска кома* (1996), *Крвава сиса* (2001), *Нове домовине* (2007), *Мешак* (2012), *Побацани ђасворди* (2015) и *Механички монструми* (2020), као и романа *Појино ђрасе* (2021). Један је од приређивача зборника нове новосадске поезије *Неишћо је у ири* (2008). Сарађивао је у многим часописима. Током деведесетих деловао је у оквиру уметничке групе МАГНЕТ, познате по својим уметничким перформансима ангажованим против тадашњег режима. Бавио се сценским извођењем у Камерном позоришту музике – ОГЛЕДАЛО. Поезију је изводио са бендом *Alice in Wonderband*. У периоду од 2005. до 2008. био је ангажован у Центру за нову књижевност – НЕОЛИТ. Живи у Новом Саду.

Милица Ђуковић (1987, Панчево), дипломирала, мастерирала и докторирала на Катедри за српску књижевност са јужнословенским књижевностима Филолошког факултета у Београду. Ради у Институту за књижевност и уметност у Београду, на научном одељењу „Српска књижевност и културна самосвест“. Приредила четири књиге, уредила два зборника научних радова. Пише научне радове, есеје, књижевну и научну критику.

Влада Урошевић (1934, Скопље), песник, прозни аутор, критичар, есејиста, антологичар, преводилац. Члан Македонске академије наука и уметности, Европске песничке академије (Луксембург) и Словенске академије књижевности и уметности (Варна); спољни члан САНУ (Београд) и дописни члан академије „Маларме“ (Париз). Као редовни професор Филолошког факултета „Блаже Конески“ у Скопљу држао је курсеве из историје европске књижевности деветнаестог и двадесетог века. Објавио је десетак збирки поезије, као и више дела из других жанрова: пет књига прича, шест романа, седам књига критика и есеја, две књиге путописа, две књиге из области сликарства, десетак антологија. Значајнија дела: збирке песама *Лешња киша* (1967), *Хијнојолис* (1986), *Панична њланеша* (1989), *Тајно злашо* (2016); романи *Дивља лиџа* (2000) *Змајева невеста* (2008), *Маџун* (2018); кратке приче *Знаци* (1969), микроприче *Седма страна коцке* (2010); критике и есеји *Сувременици* (*Врсници*, 1971), *Асџролаб* (2000); путописни записи *Приче из Париза* (1997). Једини је македонски песник који је добио три пута Награду „Браћа Миладиновци“ за најбољу песничку књигу на Струшким вечерима поезије. Осим више домаћих, носилац је и неколико иностраних признања: Награде издавачке куће „Нолит“ (Београд), Награде „Халиде Едип Адивар“ турског ПЕН центра, награде „Велико лећеће перо“ на међународном песничком фестивалу Словенски загрљај (Варна), Златни витез (Русија)... Превео је већину великих француских песника деветнаестог и двадесетог века на македонски језик.

Збигњев Херберт (*Zbigniew Herbert*; 1924, Лавов – 1998, Варшава, Пољска), један од највећих пољских и европских песника XX века. Поред поезије, писао је и есејистику, драме и кратку прозу. Поезија и есеји Збигњева Херберта преведени су на све веће светске језике. Књиге песама: *Зрак свештлости* (1954), *Хермес, ђас и звезда* (1957), *Сћудија ђредемеџа* (1961), *Наџџис* (1969), *Госџогин Коџиџо* (1974), *18 ђесама* (1983), *Извешџај из оџсегнуџоџо ђрада* (1983), *Елеџија о огласку* (1990), *Ровиџо* (1992), *Еџилоџ олује* (1998). Врхунац Хербертове поезије представља књига *Госџогин Коџиџо*: песме на ту тему Херберт је писао током читаве своје песничке каријере. Књиге есеја: *Варварин у врџу* (1962), *Мрџва ђприрода с ђемом* (1993), *Лавиринџ над морем* (2000), *Горџијев чвор и груџи расуџи сџиси 1948–1998*. (2001). Књига кратких прича: *Краљ мрава* (2001). Најпознатија драма јесте *Филозофска ђеџина* (1956). Написао је још неколико драма: *Друџа соба* (1958), *Реконџструкџија ђесника* (1960), *Луџке* (1961), *Писма од нашеџ чиџаоџа* (1972). Најважније награде: Ленауова награда, Аустријска државна на-

града за европску књижевност, Хердерова награда, Петраркина награда, Награда Струшких вечери поезије, Међународна књижевна награда Велса, Награда „Бруно Шулиц“, Награда „Јан Парандовски“, Јерусалимска награда за слободу појединца у друштву, Награда „Виленица“, Награда „Томас Стернс Елиот“, Награда града Минстера.

Игор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је магистарске студије на катедри за енглески језик Филозофског факултета у Новом Саду, а докторирао на Филолошком факултету у Београду. Објавио је преводе књига Дејвида Фостера Воласа, Кормака Макартија, Џона Барта, Карила Филипса, Та-Нехасија Коутса, Криса Абанија, Ен Карсон, Џојс Керол Оутс, Ени Пру, Исака Башевиса Сингера, Хенрија Џејмса, Томаса Лиготија и других. Добитник је Награде за превод године 2011. Друштва књижевника Војводине за превод књиге *Изџубљен у куџи смеџа* Џона Барта. Аутор је студије *Ник Кејв и џоеџика ђресџуџа* (2022). Живи и ради у Новом Саду.